

[Søren Andersen.]

spørgsmål om arbejdstid og om, i hvilken udstrækning der i det hele taget skal sættes beskæftigelsesarbejder i gang, men derimod at søge rimelige ændringer foretaget i den bestående lovgivning.

Den lov, som søges ændret ved fremsættelsen af dette lovforslag, har ikke gennem årene gennemgået større principielle ændringer. Den havde sit udspring i 1930ernes erhvervskrise og store arbejdsløshed; men medens de love, der dengang vedtoges for at støtte og styrke erhvervslivet, for længst er ophævet eller ændret, så er denne lov ikke undergået større ændringer, den er ikke blevet ført à jour og er efter forslagsstillernes mening ikke befriet for sine fejl og sine ulemper. Der er ganske vist, sådan som den højtærede minister også har gjort rede for det her, rent administrativt foretaget visse tillempninger til forholdene. Andet ville også være unaturligt efter det lange spand af år, hvori loven forholdsvis uændret har fået lov til at virke, idet det jo i så høj grad er en bemyndigelseslovgivning, at ændring af administrationen kan foretages uden at komme frem til almindelig debat, og derfor er det også vanskeligt at følge lovens administration. Ikke et ondt ord om den højtærede minister, men sådan er jo lovens opbygning i sig selv.

Det er lovforslagets hensigt at billiggøre de efter loven udførte arbejder og skabe noget mere tidssvarende rammer for, hvem der kan beskæftiges ved disse arbejder. Derfor er det helt naturligt, at man her principielt siger, at under udførelsen af et arbejde, der hører ind under lovens område, må der være nogle trænede og veløvede folk til at varetage bl. a., som den højtærede minister også har nævnt, visse specielle arbejder som kørsel med maskiner og anvendelse af moderne hjælpemidler, folk, som kan tingene og i det hele taget kender arbejdsgangen. Det kan jo ikke gå, at der udelukkende beskæftiges henvist arbejdskraft, sådan som der står i loven, og her er altså et af de områder, hvor man har

administreret den lemfældigt. Den højtærede minister siger, at han kender ikke noget tilfælde, hvor man ikke har fået lov til at antage de folk, som man kunne påvise at man havde brug for, medmindre de fandtes blandt de arbejdssøgende. Jeg har imidlertid fra andre sider fået forklaret, at man undertiden var en smule karrig i den retning, men jeg kan naturligvis ikke garantere for, at det er rigtigt. Jeg ved som sagt godt, at der er mulighed for dispensation, men jeg synes, det er betydelig bedre at fastslå noget sådant i loven og i det hele taget skabe mere generelle og faste regler for, at man må have sådant kvalificeret mandskab til at lede og i det hele taget sætte arbejdet i god gænge.

Forslaget om licitation ved større arbejder tager på samme måde sigte på at billiggøre de her anførte arbejder, og når det ikke foreslås at gå til bunds med en sådan bestemmelse, er det under hensyn til, at der udføres mange småarbejder, hvor det ville være helt urimeligt. Ikke mindst udføres der under Hedeselskabet en hel del arbejder, som man må sige i så udpræget grad er kvalitetsarbejde, at det ville være noget farligt, hvis disse arbejder ikke kunne gennemføres uden om denne bestemmelse.

Når der er nævnt et bestemt tal, er det jo ikke sikkert, at dette tal absolut er det rigtige, det er muligt, det kan være for lavt. Tanken er ikke på nogen måde at slå noget i stykker, der er sundt og godt, og som ikke kan betragtes som værende for dyrt udført, men tværtimod at træde hjælpende til og sørge for at gøre arbejderne billigere.

Det er som sagt noget, der kan forhandles om, og jeg forstod også på den højtærede minister, at han om dette som om andre ting er villig til forhandling, men lovforslagets hovedsigte er at ændre henvisningen af arbejdskraft. Forslagsstillerne erkender, at der ikke mindst i arbejdsløhedsoererne er en virkelig og ikke ubetydelig langvarig arbejdsløshed, og derfor ønsker forslagsstillerne også at fastholde, slet ikke at røre